

Ajalugu

Erinevalt CD-ROM ketastest, mille standardi väljatöötamisest võtsid osa mitmed firmad Philips-i ja Sony juhtimisel ja mis sujus latusalt, ilma probleemideta, tekkis DVD-ROM-i standardi väljatöötamisel pikka aega kestev vastuseis erinevate grupeeringute vahel.

Üheks grupeeringuks oli elektroonikafirmade Matsushita Electric, Toshiba ja kinokompanii Time Warner liit oma *Super Disc* (SD) tehnoloogiaga ning teiseks grupeeringuks firmad Sony ja Philips oma *Multimedia CD* (MMCD) tehnoloogiaga. Mainitud ketaste formaadid olid täiesti erinevad, mistõttu kokkulepe tundus olevat võimatu.

Arvutitööstuse survele kuulutati DVD standard välja septembris 1995, standardi omanikuks ja litsentseerijaks oli organisatsioon nimega DVD Licensor Consortium, millesse kuulusid firmad Hitachi, JVC, Matsushita, Mitsubishi, Pioneer, Sony, Thomson, Time Warner, Toshiba ja Philips. Segadus standardi nime üle (esialgu eksisteeris kaks varianti- *Digital Video Disc* ja *Digital Versatile Disc*) lahenes sedaviisi, et eelpool mainitud konsortsium teatas ametlikult lühendi "DVD" pika kuju puudumisest. Tegu olevat üldise tootenimega.

Standardi loomisega segadused veel ei lõppenud, sest see põhines suures osas *Super Disc* tehnoloogiale ning tuli hõõgus tuha all edasi. Peamised arvutifirmad Microsoft, Intel, Apple ja IBM moodustasid kolmanda grupeeringu ja nõudsid kiiret ühtse standardi määratlemist. Suurte raskustega õnnestus asjaosalistel firmadel 1996 aastal uuesti DVD Forum-i nime all kokku leppida (lõplik standard sisaldas enam-vähem võrdselt elemente mõlema osapoole tehnoloogiast). Kokkuleppimine oli raske, sest küsimus oli litsentsitasudes – tasu suurus olenes standardiga kinnitatud tehnoloogiaelementide arvust.

Lisaks sellele, et DVD-ROM ketaste pärast tülitseid elektroonikafirmad, tekitas "suurte CD-de" leiutamine probleeme ka filmitööstuses. Nimelt nõudis *Hollywood*, et piraatkoopiate tegemise vältimiseks uutest ketastest tuleb välja töötada spetsiaalne tehnoloogia. Esialgne kaitsesüsteem ei õigustanud ennast, sest arvuti abil oli võimalik DVD kettast teha täpne koopia näiteks kõvakettale ning seepärast pöördus filmitööstus USA Kongressi poole seaduseelnõuga, mis oleks piiranud koopiate tegemist videofilmidest. Filmitööstusel ei õnnestunud seaduseelnõud USA Kongressis läbi suruda, kuid neil õnnestus lisada koopiakaitse nõuded DVD-Video standardile. Vastavalt sellele standardile töötati 1996. aasta lõpuks välja andmekaitse süsteem *Content Scrambling System* (CSS) ja seejärel ka mitmed teised kopeerimiskaitse süsteemid.